

niet minder dan 7 kilo levensmiddelen), Woensdregt slechts de beschikking had over de namen van ruim tweehonderd gevangenen; die gegevens waren ten dele uit Londen verkregen, ten dele van Noorse gevangenen die waren vrijgelaten, nadien uit Noorwegen naar Zweden waren gevlucht en zich de namen van Nederlandse lotgenoten hadden herinnerd. Aan die ruim tweehonderd namen werd in februari en maart door het *London Committee* nog een klein aantal toegevoegd: bijna honderd. Woensdregt beschikte dus voor zijn verzending over ca. driehonderd namen en hij had geen enkel kamp-‘adres’. Hij vulde de lacune aan door de meeste van de 2 000 pakketten (op de eerste zending in januari volgde een tweede midden februari en een derde eind maart) te adresseren aan gevangenen aan wie hij een willekeurige naam gaf – die namen had hij laten kiezen uit Nederlandse telefoongidsen die hij in Stockholm had weten te vinden. Van die 2 000 pakketten ging het veruit grootste deel naar Buchenwald, Dachau, Sachsenhausen en Ravensbrück onderweg.

Een en ander betekende dat in de periode september '44–april '45 aan de bijna zeventuizend Nederlandse gevangenen in de Duitse concentratiekampen (de gedeporteerde Joden niet meegeteld) uitsluitend pakketten werden toegezonden door het Internationale Rode Kruis (misschien 1 300 op naam en ‘adres’ en 4 400 in de vorm van ‘collectieve pakketten’) en dat in de eerste drie maanden van '45 uit Stockholm, waar men de beste verzendmogelijkheden had, driemaal 2 000 pakketten werden verstuurd, alle zonder ‘adres’ en veruit de meeste met gefingeerde namen. Slechts een klein deel van die pakketten is aan de gevangenen uitgereikt en daarbij heeft kennelijk het ontbreken van de juiste namen en van de volledige kamp-‘adressen’ een belangrijke rol gespeeld – de Deense en de Noorse gevangenen aan wie allen van het juiste ‘adres’ voorziene, op naam gestelde pakketten werden toegezonden, kregen het voor hen bestemde namelijk wèl in handen; hetzelfde gold voor de Belgische en de Franse gevangenen, die hun pakketten toegezonden kregen door het Belgische, resp. het Franse Rode Kruis, en bijvoorbeeld ook voor de Poolse en Tsjechische gevangenen. Wat die Polen en Tsjechen betrof, was daarbij van belang dat het *Generalgouvernement* en het *Protektorat* in een postunie met Duitsland waren verbonden, zodat, totdat de chaos in Duitsland te groot werd (wat het *Generalgouvernement* betrof: totdat de *Wehrmacht* daaruit werd verdreven), particulieren zonder veel moeite pakketten aan gevangenen konden doen toekomen. Al die pakketten werden met treinen vervoerd – bezet Nederland evenwel had na het uitbreken van de Spoorwegstaking geen postverbindingen meer met Duitsland.